

A woman with long brown hair, wearing a wide-brimmed straw hat and a sleeveless tan dress with a ruffled hem, is walking up a set of stone steps. She is seen from the back, looking towards the top of the stairs. The scene is set in a lush garden with green foliage and flowers. The lighting is warm and golden, suggesting late afternoon or early morning. The steps are flanked by stone pillars with decorative panels.

Virginia
ANDREWS®

*Delia's
gave*

Het derde en afsluitende deel van de *Delia*-serie

Sinds de dood van Virginia Andrews werkt haar familie met een zorgvuldig uitgekozen auteur aan de voltooiing van haar nagelaten verhalen en ideeën en aan het schrijven van nieuwe romans, waartoe ook deze behoort, die zijn geïnspireerd op haar vertelkunst.

Alle namen, personen, plaatsen en gebeurtenissen in dit boek zijn bedacht door de auteur. Elke gelijkenis met feitelijke gebeurtenissen of bestaande personen, nog in leven of overleden, berust op puur toeval.

Tweede druk, eerste in deze uitvoering, 2017

Oorspronkelijke titel: *Delia's Gift*

Original English language edition © 2009 by The Vanda General Partnership
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form

This edition published by arrangement with the original publisher, Pocket Books, a division of Simon & Schuster, Inc., New York

V.C. ANDREWS® AND VIRGINIA ANDREWS® are registered trademarks of The Vanda General Partnership

Copyright © 2010, 2017 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Parma van Loon

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagillustratie © Roberto Pastrovicchio / Arcangel Images / Imagestore

Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4540 7

NUR 335

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Mijn oma zei altijd dat een teveel van iets niet deugt.

Te veel zon droogt de bloemen uit.

Te veel regen verdrinkt ze.

Ik weet dat er te veel woede kan zijn, maar kan er ook zoiets bestaan als te veel liefde?

Op een keer, toen pater Martínez Bijbelonderwijs gaf in onze kerk in mijn Mexicaanse dorp, vroeg Papan García, een van de intelligentste meisjes van onze klas, aan pater Martínez waarom Adam van de verboden vrucht at nadat Eva dat had gedaan.

‘Hij wist dat het verkeerd was en wat er met haar zou gebeuren. Waarom deed hij het dan?’

Pater Martínez glimlachte en zei: ‘Omdat hij te veel van haar hield en hij niet zonder haar wilde leven.’

Papan schudde meesmuilend haar hoofd.

‘Ik kan me niet voorstellen dat je zoveel van iemand zou houden.’

‘Dat zul je,’ voorspelde pater Martínez. ‘Dat zul je.’

Ik dacht na over het antwoord van pater Martínez toen ik in het huis van señor Bovio ging wonen. Ik was zwanger van het kind van zijn zoon Adan, en accepteerde zijn uitnodiging. Ik hield me voor dat ik het zowel voor hem, als voor mijzelf deed. Ik had hem niets anders te bieden dan de vreugde zijn kleinkind te zien.

Maar diep in mijn hart hoopte ik dat señor Bovio’s liefde voor zijn zoon niet zo groot was als Adams liefde voor Eva.

Ik wilde niet dat een van ons iets zou doen dat verboden was, iets dat ons uit het paradijs zou verdrijven.

I

Een nieuw thuis

Het voltallige personeel van señor Bovio's landgoed was aanwezig om me te begroeten op de ochtend dat ik op de *hacienda* arriveerde. Niemand die me voor het eerst zag na mijn ontslag uit de psychiatrische inrichting zou vermoeden dat ik zwanger was, maar aan de uitdrukking op ieders gezicht, zelfs aan de manier waarop de tuinlieden me aanstaarden toen ik uit señor Bovio's auto stapte, zag ik dat ze het wisten. Verwachting en respect waren op hun gezicht te lezen. Je zou denken dat ik een toekomstige koning ging baren.

Later merkte ik dat alleen al mijn verschijning een eind maakte aan gesprekken of dat de mensen zachter gingen praten en hun ogen opensperden, om ze daarna snel weer neer te slaan, uit respect of uit angst. Ik vermoedde dat de angst voortkwam uit de onwaarschijnlijke mogelijkheid dat hij of zij iets zou doen dat me zou verontrusten en dat een miskraam tot gevolg zou kunnen hebben.

Hoewel ik het moeilijk vond om door het personeel te worden behandeld als eierschaalporselein, liet ik me er niet door in de war brengen. Ik voelde dat iedereen bij zichzelf dacht dat ik een eind begon te maken aan de tijd van rouw voor señor Bovio's zoon, Adan, die op de boot verongelukt was toen ik samen met hem was gaan varen. Ik overwon de dood door het leven te schenken aan Adans kind. Degenen die echt van Adan hadden gehouden bekeken me met respect en dankbaarheid. Als ik al enige emotie liet blijken, was het om mijn nederigheid te tonen en mijn overtuiging dat ik zoveel eerbied en respect niet verdiende. Ik was niet de nieuwe madonna. Ik was gewoon een ongehuwde jonge vrouw. In mijn dorp in Mexico zou ik degene zijn die in schaamte het hoofd zou buigen.

Mi tía Isabela, bij wie ik in huis had gewoond, had op het punt ge-

staan me, overladen met die schande, terug te sturen naar Mexico. Maar toen señor Bovio hoorde dat ik zwanger was van Adans kind, kwam hij me opzoeken in de kliniek waar ze me heen hadden gebracht na mijn zenuwzinking tengevolge van Adans dood, en smeekte me bij hem te komen wonen tot de baby geboren was. Ik stemde toe, want het was duidelijk dat mijn zwangerschap en de geboorte van Adans kind hem weer hoop en geluk zouden geven in een wereld die verduisterd werd door verdriet.

Toch verwachtte ik dat het pijnlijk zou zijn om in Adans huis te wonen zonder hem. De herinnering aan zijn knappe, liefdevolle gezicht was nog zo levendig, dat ik zeker wist dat ik overal waar ik keek, hem zou zien. Dit was dezelfde trap naar de voordeur die hij zijn leven lang had beklommen, en toen ik uit de auto stapte en omhoogkeek naar de portiek en de indrukwekkende façade van de *hacienda*, wist ik dat ik, als ik naar binnenging en om me heen keek, de tafel in de eetkamer zou zien waaraan hij met zijn vader had gegeten. De mensen die nu naar me keken waren de mensen die hij elke dag had begroet en die hem hadden begroet. Ik voelde zijn afwezigheid zo intens en zag zo duidelijk het verdriet in ieders gezicht, dat mijn hart dreigde stil te staan. Ik dacht dat ik niet meer zou kunnen ademen, maar señor Bovio's hand lag op mijn rug en duwde me bijna naar voren. Hij hield het hoofd hoog, met zijn ogen gericht op de ingang van het huis, alsof hij me naar een sprookjeskasteel bracht.

Toen we zijn *hacienda* betraden, werd mijn blik onmiddellijk getrokken naar het hoge koepelvormige dak in de entree. In het midden was een raam waardoor het zonlicht glinsterend naar binnen scheen op de witmarmere vloeren en muren. Het leek me dat ik meer in een kathedraal kwam dan in een paleis. En iedereen bewoog zich zo bescheiden om ons heen, dat het er ook zo stil was als in een kerk.

‘Later zullen we je de *hacienda* laten zien,’ zei señor Bovio. ‘Maar eerst de belangrijke dingen.’

Hij leidde me de halfronde zwartmarmere trap op naar mijn kamer. Toen hij de grote mahoniehouten dubbele deur opende,

waarop in reliëf twee mooie panters met robijnen ogen waren gebeeldhouwd, moest ik een kreet van bewondering onderdrukken. De suite was groter dan die van tante Isabela. Het bloedrode hemelbed in de slaapkamer was breder en langer dan dat van haar, en er lagen genoeg donzen kussens op voor tien. Vlak boven het voeteneind van het bed hing een vergulde kroonluchter met peervormige lampen.

Aan de muur rechts van me hing een groot in fluweel ingelijst schilderij van dezelfde twee panters die ik op de dubbele deur had gezien, en op piëdestals stonden panters van zwart marmer met een rode tint. De velours gordijnen waren rood en ook het meubilair had een rode gloed. Zelfs het tapijt in de slaapkamer was rood. Bossen verse rode rozen stonden in vazen op de nachtkastjes.

‘Dit wordt jouw kamer, Delia,’ zei hij.

‘Hij is mooi, señor Bovio, maar zo groot.’

‘Het was de kamer van mijn vrouw,’ zei hij.

‘Uw vrouw? Maar –’

‘Dit wordt jouw kamer,’ herhaalde hij op vastberaden toon; zoals mijn vader placht te zeggen over zijn werkgever, señor Lopez: ‘Hij is een man die gewend is dat zijn woorden onmiddellijk in beton worden gebeiteld.’

Toch was ik verbaasd dat señor Bovio erop stond dat ik in de kamer van zijn vrouw zou slapen. In deze grote hacienda, die zeker honderden meters groter was dan die van tante Isabela, moesten toch nog een hoop andere kamers zijn, en een daarvan zou beslist meer dan goed genoeg zijn voor mij.

‘Ik wil niet ondankbaar klinken, señor Bovio, maar het is veel meer dan ik nodig heb,’ zei ik zacht.

‘Wat je nodig hebt?’ Hij glimlachte en keek naar de slaapkamer en de aangrenzende zitkamer alsof ik iets heel doms had gezegd.

‘Sí, señor.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Dit was de suite van mijn vrouw toen ze zwanger was van Adan, waar ze de tijd van haar zwangerschap heeft doorgebracht. Het is niet meer dan redelijk dat jij hier verblijft nu je zwanger bent van Adans kind.’

Hij zweeg even, knikte en keek om zich heen in de suite.

‘Hier ben je veilig,’ zei hij bijna fluisterend. ‘Veiliger dan waar ook.’

De manier waarop hij die eerste dag opgewonden en met fonkelende ogen om zich heen keek, deed me even huiveren. Ik kon voelen dat hij geloofde dat er iets magisch was aan deze kamer, geloofde dat de geest van zijn vrouw daar nog rondwaarde. Hij leek ervan overtuigd dat die geest zou waken over mij en de baby.

Geloof in geesten en spookbeelden hadden altijd deel uitgemaakt van ons leven in Mexico. Ik twijfelde er niet aan dat señor Bovio, ook al had hij het grootste deel van zijn leven in Amerika doorgebracht, nog vasthield aan die opvatting. Ik dacht niet dat het iets was waarover hij sprak, zeker niet met zijn zakelijke en politieke relaties, maar ik kon zien dat hij sterk geloofde in de voortdurende spirituele aanwezigheid van zijn vrouw.

Ik zou nooit kritiek leveren op iemand die er dergelijke ideeën op nahield. Mijn oma had dat ook geloofd. En dat geloof, al vonden anderen dat misschien primitief en bijgelovig, had gemaakt dat *abuela* Anabela altijd in nauw contact was gebleven met degenen van wie ze had gehouden en had verloren. Ik wilde heel graag net zo oprecht in geesten geloven als zij. Vooral mijn ouders wilde ik niet opgeven, en net als zij, praatte ik vaak met mijn vader en moeder, hopen, biddend, dat ze me nog konden horen. Waarom zou ik señor Bovio niet dezelfde hoop gunnen, dacht ik, vooral nu?

‘Als dit uw wens is, señor, zal ik graag in deze kamer blijven. Gracias.’

Het hoofd van de huishouding, Teresa Donald, die er geen minuutje jonger uitzag dan haar leeftijd van drieënzestig jaar, bracht me mijn schamele bezittingen, kleren en schoenen. Ze had ongeveer mijn lengte, maar was forsgebouwd, met armen als deegrollers. Toch had ze smalle gelaatstrekken, met dunne, bleke lippen en heel kleine lichtsaffraankleurige tanden. Ze had pokdalige wangen, alsof ze in een zandstorm terecht was gekomen toen haar gezicht net begonnen was zich te vormen.

‘Breng dat niet naar boven,’ zei señor Bovio op scherpe toon.

‘Zoek er een plaats voor in de wasruimte. Ze krijgt alles nieuw, alleen maar nieuwe, schone dingen.’

Ze knikte en liep haastig weg. Ze vermeed het naar mij te kijken, wat me nog verlegener maakte. Wanneer zouden ze ophouden met me te behandelen als een of andere godheid die uit de wolken is neergedaald?

‘Maar dat is alles wat ik heb, señor,’ zei ik. ‘Mijn tante Isabela heeft weer teruggenomen wat ze voor me gekocht had.’

Hij negeerde me, deed de dubbele deur dicht en knikte naar de zitkamer. Daar stonden twee banken, een tweezitsbankje, een breedbeeldtelevisie, een stereo en iets wat eruitzag als een wijnkast. Het tapijt in de zitkamer had dezelfde zachtrode kleur en was net zo dik.

Met gevouwen handen nam ik plaats op het kleine bankje. Señor Bovio ging niet zitten. Hij liep een tijdje te ijsberen met zijn handen op zijn rug en bleef toen staan en keek op me neer. Ik besepte dat dit de eerste keer was sinds we de kliniek hadden verlaten dat hij echt naar me keek als hij sprak.

‘Ik heb een diëtiste aangenomen, die tevens privéverpleegster en kraamverzorgster is, om je menu op te stellen,’ begon hij. ‘Zoals je waarschijnlijk weet, hebben zwangere vrouwen andere behoeften, in overeenstemming met wat het kind nodig heeft. Ze heet mevrouw Newell, en ze is op het ogenblik in de keuken om mijn kok instructies te geven. Ze heeft al veel gekocht van wat we nodig zullen hebben, maar de voorbereidingen zijn ook heel belangrijk.’

Hij had al een privékraamverzorgster? Dat stemde me tot nadenken. Was hij er zo van overtuigd geweest dat ik erin zou toestemmen hier te komen wonen dat hij al een speciale hulp had gehoord en haar had laten komen nog voordat ik hier gearriveerd was? En waarom zei hij ‘wat we nodig zullen hebben’? Hij zou zeker niet hetzelfde dieet gaan volgen. Maar ik vroeg niets. Ik kon zien dat hij niet onderbroken wilde worden.

‘Ik ben een goede vriend van een van de beste verloskundigen in het Coachella-dal, dokter Joseph Denardo. Ik weet dat er vrouwen helemaal uit Los Angeles kwamen omdat ze hem als dokter wilden. Hij zal jouw arts zijn, en als een speciale gunst voor mij, zal hij regel-

matig – of wanneer hij het noodzakelijk acht – hier komen om je te onderzoeken.’

‘Waarom kan ik niet naar zijn praktijk?’ vroeg ik.

Hij negeerde mijn vraag, hervatte zijn geijsbeer en vervolgde: ‘Ik weet dat zwangere vrouwen oefeningen moeten doen, geregeld lopen, bezig moeten zijn, en dat je gewend bent aan huishoudelijke karweitjes, maar mijn personeel zal al het werk doen. Behalve Teresa, heb ik nog twee andere huishoudelijke hulpen die over de benedenverdieping gaan. Alleen Teresa zal boven zijn om voor je te zorgen. Je kamers zullen elke dag worden schoongemaakt en opgeruimd. En o,’ hij bleef staan en keek weer naar me, ‘dokter Denardo vroeg of je bepaalde allergieën hebt. Ik heb natuurlijk geen tijd gehad het aan je tante te vragen, maar –’

‘Nee, señor, voor zover ik weet heb ik geen enkele allergie.’

‘Mooi. Je leek me altijd een gezonde jonge vrouw, ondanks alles wat je onlangs hebt meegemaakt. Adan heeft me een en ander verteld over je ervaringen in het huis van je tante. Ik kan je verzekeren, Delia, dat die nicht van je, Sophia, op geen honderd meter van dit landgoed geduld zal worden. We nemen geen enkel risico met betrekking tot onze baby. Zodra ik de kans krijg, zal ik Isabela dat duidelijk maken,’ voegde hij eraan toe.

‘Gracias,’ zei ik. Ik had geen enkel verlangen Sophia te zien. Ik wist dat als ze erachter kwam wat señor Bovio voor me deed, ze zou stikken van jaloezie. Ik had haar niet meer gezien sinds ik naar de kliniek was gebracht na mijn zenuwinzinking die was gevolgd op Adans dood. Ze dacht natuurlijk dat die gebeurtenissen mijn ondergang hadden betekend, en ik twijfelde er niet aan dat ze, toen ze hoorde dat ik zwanger was, met een stralend gezicht al haar vriendinnen had gebeld om hun te vertellen dat ik met schande overladen naar huis zou worden gestuurd. En nu zou ze weer diep teleurgesteld worden.

‘Uit Adans woorden heb ik begrepen dat je bevriend was met Fani Cordova,’ ging hij verder. ‘Is dat zo? Je weet dat Fani familie is. Haar vader is mijn achterneef.’

‘Sí, señor, al heb ik haar niet meer gesproken sinds –’

Hij draaide zich met een ruk om, met ogen vol verwachting van de mogelijkheid dat ik het over Adans dood zou hebben, maar ik had iets anders in gedachten.

‘Sinds ik terugkwam uit Mexico,’ maakte ik mijn zin af en hij knikte.

Fani wilde niets meer met me te maken hebben sinds ik uit Mexico was teruggekeerd met mijn neef Edward en zijn partner, Jesse. Ik had ze overgehaald me mee te nemen naar mijn kleine dorpje, zogenaamd om hen bekend te maken met onze cultuur en om de graven van mijn ouders en grootouders te bezoeken, vooral het graf van mijn oma, die me zo dierbaar was geweest.

Maar in werkelijkheid wilde ik erheen om mijn vriend Ignacio te ontmoeten, met wie ik door de woestijn was gevlucht nadat hij en zijn vrienden Bradley Whitfield hadden achtervolgd. Sophia’s rijke vriendje had me seksueel misbruikt toen ik een lift van hem had geaccepteerd bij de bushalte op weg van school naar huis. Ik ging toen naar de openbare school. Bradley nam me mee om een huis te bekijken dat hij en zijn vader restaureerden, en daar maakte hij zich schuldig aan wat andere meisjes een ‘date rape’, een verkrachting tijdens een afspraakje, noemden.

Later, toen Sophia en haar vriendinnen onuitgenodigd verschenen op een feest voor Ignacio’s zusje, hadden ze met opzet Ignacio en zijn vrienden opgestoot. Sophia vertelde hun dat Bradley op dat moment in hetzelfde huis was met een ander meisje dat hij bezig was te verleiden. Ze verlieten het feest en gingen naar het huis. Een van Ignacio’s vrienden gooide Bradley door een raam, waardoor hij ernstig gewond raakte en doodbloedde voordat er hulp kwam.

Ignacio had zijn eigen dood in de woestijn geënceneerd om de politie op een dwaalspoor te brengen, en ik had het geheimgehouden, droomde erover dat we herenigd zouden worden, zelfs al ging ik toen uit met Adan Bovio. Ik wist zeker dat het Fani woedend had gemaakt. Ze vond het heerlijk om voor koppelaarster te spelen, en ik had haar nooit verteld over mijn geheime correspondentie met Ignacio en dat hij nog in leven was. Ik dacht dat dat haar nog het meest geërgerd had.

Sophia had mijn geplande rendez-vous met Ignacio ontdekt en in

het geheim de politie gewaarschuwd, zonder zelfs iets te zeggen tegen haar eigen broer. Ignacio werd gearresteerd enkele ogenblikken nadat we elkaar in het dorp hadden ontmoet. Ondanks mijn hardnekkige ontkenningen, geloofde hij dat ik degene was die zijn arrestatie had bewerkstelligd in ruil voor een of andere royale beloning die me in staat zou stellen mijn rijke leventje in Amerika voort te zetten. Later weigerde hij te reageren op de brieven die ik hem had gestuurd toen hij in de gevangenis zat.

Bijna waren we allemaal de gevangenis ingegaan. Tante Isabela moest politieke hulp vragen aan señor Bovio en een paar van haar eigen invloedrijke vrienden om te bemiddelen voor Edward, Jesse en mij, zodat we terug konden komen zonder vervolgd te worden wegens medeplichtigheid. Maar voor haar hulp had ze geëist dat Edward niets meer met me te maken zou hebben. Ze was altijd jaloers geweest op onze vriendschap. Al eerder had ze me gedwongen Edward te bespioneren, om te bewijzen dat hij en Jesse minnaars waren. Het had me bijna mijn vriendschap met Edward gekost, tot hij ontdekte wat ze gedaan had.

Tante Isabela had voortdurend bedreigd mij en zijn partner, Jesse Butler, door de autoriteiten te laten vervolgen als Edward niet gehoorzaamde. Hij en Jesse waren kwaad omdat ik hun niet de waarheid had verteld, maar Edward was er de man niet naar om wrok te blijven koesteren. Hij had Jesse en mij willen beschermen, en daarom had hij zijn moeder gehoorzaamd. We hadden elkaar niet meer gesproken sinds de dag waarop hij teruggekeerd was naar de universiteit.

Ik werd onmiddellijk weer gedegradeerd tot dienstmeid in tante Isabela's hacienda en moest weer naar de openbare school in plaats van de particuliere school.

Sophia genoot ervan weer de baas over me te kunnen spelen. Ik ploeterde door en telde de dagen tot mijn achttiende verjaardag, maar Adan Bovio kwam langs en vroeg me voor een date. Toen Adan achter mijn vriendschap met Ignacio kwam, dacht ik dat hij me niet meer zou willen zien. Zijn vader had zich kandidaat gesteld voor senator, en hij zou niet erg verheugd zijn over Adans omgang met mij.

Natuurlijk was ik verbaasd en niet bijzonder vriendelijk toen hij verscheen. Ik geneerde me omdat ik hem niet verteld had over mijn relatie met Ignacio. Maar het lukte me niet hem te verjagen. Adan was zo oprecht en liefdevol geweest, en mijn tante had me onder druk gezet, me voorgehouden dat dit mijn laatste kans was op een behoorlijk leven. Ik wist dat haar enige wens was zelf hoger op de sociale ladder te klimmen.

Adan had me weer uitgenodigd op zijn boot. Het eindigde in een afschuwelijke ramp toen we in een hevige storm verzeild raakten en hij een fatale wond opliep. Ik had gedacht dat mijn leven in Amerika voorgoed voorbij was, zelfs toen ik besepte dat ik zwanger was van Adans kind.

En nu zat ik na dat alles in de kamer van Adans moeder en luisterde naar de plannen van zijn vader om me mijn zwangerschap te vergemakkelijken.

‘Sí, sí, ik weet alles over dat fiasco in Mexico,’ zei señor Bovio. Hij bewoog zijn hand heen en weer tussen ons in alsof de woorden nog in de lucht waren blijven hangen. ‘We zullen het er niet over hebben. Het is gebeurd, einde verhaal. Ik zal eens met Fani praten. Is er nóg iemand met wie je bevriend bent of bevriend bent geweest, op de openbare school misschien?’ Hij trok zijn wenkbrauwen op. ‘We moeten erg voorzichtig zijn met het thuis uitnodigen van mensen.’

‘Op het ogenblik niemand, señor. Maar ik wil graag weer naar school om mijn highschooldiploma te halen. Ik hoop op een goede dag een opleiding tot verpleegkundige te kunnen volgen.’

‘Ja, dat is een goed plan. Je moet een vak leren. Ik zal je bij een heel goede opleiding voor verpleegkunde laten inschrijven. Een vriend van me is hoofd van een uitstekend college aan de oostkust.’

‘De oostkust?’ Ik glimlachte. ‘Met een baby om te verzorgen zal het wel een tijdje duren voor ik naar een college kan, señor, maar er zullen zeker wel opleidingen dichterbij in de buurt zijn.’

‘Sí, je hebt gelijk. Laten we het paard niet achter de wagen spannen. Zoals je al zei, je moet eerst nog je highschooldiploma halen. Ik heb je in de kliniek verteld dat ik zou informeren naar een opleiding thuis of een privéleraar. Maak je geen zorgen, laat het allemaal maar

aan mij over. Ik kan gemakkelijk regelen dat een bevoegde leerkracht hier komt om je je eindexamen te laten halen.’

‘Maar ik kan echt wel naar de openbare school en –’

‘Nee,’ zei hij heftig, haalde toen diep adem en glimlachte weer. ‘Dat zou onnodig en dwaas zijn onder de gegeven omstandigheden.’

‘Ik hoef nog maar een maand naar school, en ik ben pas twee maanden zwanger, señor.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik wil niet dat je met zoveel mensen verkeert, mensen in veel armoedigere, onhygiënische omstandigheden. Je weet zelf hoe sommige van je klasgenoten op die openbare school leven. Ze brengen ziektes over, griep, en nu je zwanger bent... nou ja, we mogen geen onnodige risico’s nemen. Ik zal het wel regelen. Ik zal zorgen dat je alle boeken krijgt die je nodig hebt, alles. Wees maar niet bang. Ik ben goed bevriend met de onderwijsinspecteur. Ik kan dingen voor elkaar krijgen. Denk er maar niet meer aan.’

Ik besepte dat ook dit in beton gebeitelde woorden waren. Het had geen zin ertegen te protesteren. Misschien dacht hij dat ik op school een nieuw vriendje zou vinden, ook al was ik zwanger, en de benen zou nemen om ergens ver weg te gaan wonen met mijn baby.

‘Wat u het beste lijkt, señor.’

‘Goed. De dokter komt vanavond na zijn normale dienst,’ zei hij. ‘Hij zal je onderzoeken, en dan doen we het verder rustig aan. Intussen zal ik een lunch voor je laten klaarmaken. Maak het jezelf gemakkelijk. Je kunt alles van de kleren hier aantrekken wat je past tot we je eigen nieuwe kleren hebben. Je zult zien dat veel ervan nauwelijks is gebruikt. Zoals Adan zei, mijn vrouw was een kledingjunkie, en je hebt ongeveer haar maat. Ze was net zo lang als jij en jij hebt hetzelfde figuur. Er zijn foto’s –’ Hij gebaarde naar een paar van de ingelijste foto’s. ‘Beneden in mijn kantoor heb ik er nog veel meer, haar films, haar fotoshoots. Die kun je later bekijken.’

Hij glimlachte en staarde me aan alsof ik een soort raam was waardoor hij kon terugkijken op een gelukkiger verleden.

‘Ze was niet veel ouder dan jij toen we elkaar leerden kennen,’ zei hij bijna fluisterend.

‘Gracias, señor,’ antwoordde ik, waarmee ik hem uit zijn overpeiningen haalde.

Zijn glimlach vervaagde als een licht dat langzaam uitging. Hij bevoog even alsof hij zojuist een vlaag van kou had gevoeld. ‘Sí. Ik zal je lunch bestellen. Rust jij maar.’ Met die woorden liep hij de kamer uit.

‘Nog één ding, señor Bovio.’

Hij bleef staan.

‘Toen u me vanmorgen uit de kliniek kwam halen, beloofde u dat u me mee zou nemen naar mijn dorp in Mexico om de graven van mijn ouders en grootouders te bezoeken.’ Ik glimlachte. ‘U maakte zelfs een grapje dat ik erheen zou vliegen in een helikopter.’

Hij knikte. ‘Sí. Ik zal me ermee bezighouden, maar eerst moeten we weten of de dokter het goedvindt.’

‘Waarom zou hij het niet goedvinden? Ik ben niet zo kwetsbaar, ook al ben ik zwanger. Mi madre werkte op de sojavelde tot ze in de negende maand was.’

Hij deed een stap naar me toe. ‘Dat is zo, Delia. Dat deden vrouwen en dat doen ze daar nog steeds. Dat moeten ze omdat er eten op tafel moet komen, maar wij hebben dat niet nodig. En niemand heeft het ooit over de miskramen en de doodgeboren of zieke baby’s. Ik ben ervan overtuigd dat je niet kwetsbaar bent, Delia, maar waarom zouden we niet voorzichtig zijn? Je moet nu niet alleen voor je eigen welzijn zorgen. Je wilt toch zeker niets doen dat op een ramp zou kunnen uitlopen? Je zou het jezelf nooit vergeven. Bovendien zal het niet zo lang meer duren. Wat betekenen een paar maanden in je leven? Je bent jong. Heb ik gelijk of niet, Delia? Nou?’ drong hij aan toen ik niet onmiddellijk ja zei.

‘Sí, señor.’

‘Goed. Dan zijn we het eens.’ Hij glimlachte weer naar me en was verdwenen voordat ik nog een woord kon zeggen.

Misschien had hij gelijk, dacht ik. Misschien was het egoïstisch van me om er anders over te denken. Bovendien had ik niets te klagen. Ik lachte omdat het geluk me had toegelachen. Ik wist zeker dat tante Isabela me niet eersteklas naar huis zou hebben gestuurd. Op

dit moment, als señor Bovio niet naar me toe was gekomen, zou ik nu in een of andere stinkende, oude bus zitten en hotsend en botsend over ongeplaveide wegen in Mexico rijden, terug naar Joost mocht weten wat.

Bedenk eens waar je in plaats daarvan nu bent, Delia Yebarra, hield ik me voor.

Ik keek om me heen naar de fraaie meubels, de velours gordijnen, het dikke, zachte tapijt, en de enorme kaptafel met wandspiegels. Feitelijk waren overal spiegels, zelfs aan het plafond. Het was de suite van iemand die verliefd was op haar eigen schoonheid, dacht ik, me realiserend dat de vrouw van señor Bovio filmactrice was geweest.

Ik stond op en keek om me heen in de inloopkast. Ook daar was een hele spiegelwand. Ik had de indruk dat er kilometers lange rijen kleren hingen. Ik kon de kaartjes zien die nog aan de kleren hingen die ze nooit had gedragen. Ik had nog nooit zoveel schoenen gezien in het bezit van één vrouw. Plankenvol reikten tot aan het plafond, zeker twee keer zoveel paren schoenen als tante Isabela had, en aan een van de muren waren pruiken opgehangen in alle lengtes, kleuren en stijlen. Misschien had Adans moeder dat allemaal nodig gehad voor de talloze celebrity- en publicrelationsevenementen.

Maar er was nog een andere overweging. Zelfs al was dit alles nog zo mooi en zou señor Bovio het me zo gemakkelijk mogelijk maken, toch vroeg ik me onwillekeurig af of het niet eerder slecht dan goed zou zijn als ik hier bleef. Diep in mijn hart geloofde ik nog steeds dat het boze oog mijn lot bepaalde sinds ik Mexico had verlaten. Het ojo *malvado* stond altijd klaar om een vervloeking uit te spreken op elk moment waarop het leven iets goeds beloofde. Ik bleef ervan overtuigd dat iedereen die dicht bij me in de buurt kwam iets zou overkomen. Mijn neef Edward was een oog kwijtgeraakt bij een autoongeluk toen hij halsoverkop was weggereden om Bradley Whitfield, die me had aangerand, te pakken te krijgen. Ignacio kwijnde nu weg in een gevangenis, na tot zes jaar te zijn veroordeeld. Adan was om het leven gekomen op de boot. Misschien was het beter als ik terugkeerde naar mijn dorp in Mexico en mijn lot aanvaardde. Misschien zou

het voor iedereen beter zijn als ik gewoon wegliep en naar huis ging.

Terwijl ik naar buiten keek naar de tuinen, de tennisbanen en het zwembad, hoorde ik mijn arme Mexicaanse dorpje roepen. Ik kon de gefluisterde smeekbede horen. Kom terug, Delia. Kom naar huis en accepteer wie je bent. Stop met je pogingen het lot te tarten. Je kunt het getij niet keren.

Maar toen herinnerde ik me het intense verdriet in señor Bovio's ogen toen hij hoorde dat zijn zoon gestorven was. Hij was een schim van zichzelf, alsof zijn ziel was vertrokken om bij zijn zoon te zijn. Het besef dat het kind van zijn zoon in mij groeide deed zijn ziel terugkeren en hem van nieuwe hoop vervullen. Hoe kon ik weggaan en hem achterlaten als een rijpe druif die rot aan de wijnstok? Hoe kon ik zo wreed zijn? Hoe kon ik zo egoïstisch zijn, vooral waar hij zoveel deed om het me comfortabel te maken en de gezondheid en het welzijn van mijn baby veilig te stellen?

Nee, Delia, zei ik tegen mezelf. Je moet leren hoe je kunt profiteren van het geluk als dat bij je aanklopt, en niet blijven stilstaan bij herinneringen aan droefheid en tegenslag.

Ik ging naar de badkamer om een douche te nemen, me op te knappen en andere kleren aan te trekken. Omdat er zoveel was om uit te kiezen, wist ik zeker dat ik wel iets zou kunnen vinden om aan te trekken. Voor korte tijd, toen ik terugging naar de kast en de kleren doorzocht, werd mijn aandacht van al het andere afgeleid. Ik voelde me als een klein meisje in een snoepwinkel dat mag uitzoeken wat ze wil.

Maar toen hoorde ik de onmiskenbare stem van tante Isabela. Ze stond onder aan de trap te redetwisten met señor Bovio. Ik liep de kast uit naar de deur, die op een kier stond, en hoorde haar zeggen: 'Ben je helemaal gek geworden, Ray? Waarom breng je haar hier? Het kind had een zenuwzinking en lag in een kliniek.'

'Ik breng niet alleen haar hier maar ook het kind van mijn zoon.'

'O, dit is belachelijk. Laat me haar terugsturen naar de plaats waar ze thuishoort zodat we voorgoed van haar af zijn. Ik had haar nooit moeten laten komen toen haar ouders gestorven waren. Ze hoort hier niet.'

‘Het kind van mijn zoon hoort niet thuis in een of ander achtergebleven Mexicaans dorp om zonder enige ontwikkeling op te groeien en te leven als een Mexicaanse dagloner,’ protesteerde hij kwaad. ‘Jij wilde dat niet voor jezelf, en je was bereid je vader te trotseren om hogerop te komen. Moet ik je herinneren aan de dingen die je me hebt verteld? Aan je beschrijving van dat dorp waar je wilt dat ik mijn kleinkind naartoe stuur?’

Zijn woorden en de toon waarop hij ze zei namen haar de wind uit de zeilen. Ze mompelde iets, en het volgende wat ik hoorde was dat ze de trap opkwam. Ze droeg een van haar schoenen met stilettohakken die de staccato voetstappen veroorzaakten die ik maar al te goed kende. Gewoonlijk waren ze de aankondiging van een woedeaanval. Ik liep weg van de deur.

Ook al had ik het gevoel dat ik naar een fort was verhuisd dankzij het ommuurde landgoed, de hekken en de bewakers, en werd ik op allerlei manieren geïsoleerd van de buitenwereld, toch was de komst van tante Isabela nog steeds beangstigend.

Toen ze van de arts in de kliniek had gehoord dat ik zwanger was, leek haar dat te bevallen en te rechtvaardigen dat ze me wegstuurde. Haar voornaamste dreigement was dat ze geen abortus voor me zou regelen. Ze was verbaasd toen ik zei dat ik dat prima vond, dat ik geen abortus wilde, maar ook daar leek ze toen blij om te zijn. Ze wist dat mijn leven als ongetrouwde moeder in Mexico nog moeilijker zou zijn.

‘Mooi. Blijf maar zwanger. Ik zal onmiddellijk maatregelen nemen voor je terugkeer. Bereid je vast voor op je leven als landarbeidster. Ga weer Spaans spreken,’ zei ze.

Ze wilde net weggaan toen ik opstond en uitdagend zei: ‘De waarheid in elke taal is nog steeds de waarheid, en die waarheid is dat jij degene bent die lijdt, tante Isabela. Je hebt geen familie. Je zult alle drie doden sterven op de dag dat je lichaam sterft, maar wees niet bang, ik zal een kaars voor je branden.’

Ik zinspeelde op ons geloof dat we drie keer doodgaan, één keer als ons lichaam sterft, één keer als we begraven worden en ten slotte als we vergeten worden.

Ze was zonder verder iets te zeggen weggelopen. En toen, voordat ze me de volgende ochtend kon wegsturen, kwam señor Bovio en nam me mee naar zijn huis.

En nu was ze terug, natuurlijk gefrustreerd en geërgerd, wat haar tot een nog grotere dreiging maakte, meer als een scorpioen. Ze kwam me steken, hoe dan ook, voor zover ze nog kon. Ik kon het horen in het geklik van haar voetstappen op de marmeren vloer.

Ik trok me terug op de stoel bij de kaptafel, en een ogenblik later kwam ze de suite binnen. Ze was als altijd elegant gekleed, droeg een van haar geliefde Palm Springs-hoeden met brede rand en een van haar designerpakjes. Zoals gewoonlijk was haar gezicht perfect opgemaakt; het kostte haar altijd uren voordat ze een voet buiten de deur zette. Hoofdschuddend keek ze om zich heen.

‘Ironisch dat hij je in deze kamer heeft ondergebracht,’ begon ze. ‘Hij heeft me nooit hier binnengelaten, nooit de deur geopend als ik naar deze hacienda kwam.’

Ze zweeg even en liep verder de kamer in, zodat ze alles wat ze zag goed in zich kon opnemen.

‘Ik denk dat hij helemaal niets heeft veranderd in al die jaren,’ mompelde ze. ‘En die obsessie met zwarte panters, alleen omdat ze er eens één heeft gespeeld in een horrorfilm. Belachelijk.’ Ze snoof de lucht op. ‘Het zou me niets verbazen als hij geregeld haar lievelingsparfum hier rondspoot zodat haar geur blijft hangen.’

‘Je ruikt de verse rozen, tante Isabela.’

‘O, ja?’ Ze lachte. ‘Mannen en hun perverse geheimen en zwakheden. Het zijn zulke dwazen. Ze verraadde hem, hij was de bedrogen echtgenoot, maar verafgoodt nog steeds haar nagedachtenis.’

Ze zinspeelde op de verhalen over de relaties van Bovio’s vrouw met acteurs en regisseurs. Volgens de geruchten was ze omgekomen bij een auto-ongeluk in Frankrijk tijdens een rendez-vous met de regisseur van de film waarin ze speelde. De regisseur overleefde het ongeluk en ontkende natuurlijk de verhalen, maar ik vermoedde dat zelfs Adan ze was gaan geloven.

Ze draaide zich naar me om met een knikje vol medelijden en afkeer. ‘Jij bent ook een idioot, Delia. Snap je dat dan niet?’ Ze hief haar

handen op en spreidde haar armen. ‘Hij heeft je in een tombe gestopt, een museum. Waarom heeft hij dit allemaal bewaard? Verwachtte hij soms dat zijn vrouw op wonderbaarlijke wijze weer tot leven zou komen?’ Ze liet een hees geluid horen, dat leek op een gegrom. ‘Het maakt me zo verdomde kwaad dat hij me in de waan bracht dat hij me misschien ten huwelijk zou vragen, terwijl hij al die tijd nog getrouwd was met deze – deze illusie. Ik kan je wel vertellen,’ ging ze verder, ‘dat als hij met me getrouwd was, ik deze kamer zou hebben laten afbreken en van onder tot boven weer zou hebben opgebouwd.’

Ze knikte om zich heen alsof ze dacht dat de meubels beefden bij haar dreigement. Toen wijdde ze haar aandacht weer aan mij en sprak met zachtere, bijna liefdevolle stem.

‘Ik weet dat je niets van wat ik zeg vertrouwt en vooral geen enkel advies dat ik je geef, maar ik zou toch maar naar me luisteren, Delia Yebarra. Je speelt nu in mijn wereld. Stap in de eerste de beste bus hiervandaan en ga naar huis. Ga terug naar je dorp in Mexico, waar je thuishoort.

‘Wat señor Bovio ook tegen je zegt, en hoe mooi en duur de cadeaus ook zijn waarmee hij je overlaadt, vergis je niet. Hij gelooft nog steeds dat het jouw schuld is dat zijn zoon dood is. Hij denkt dat je hem behekst hebt. Als Adan niet was teruggekomen voor jou, zou hij die dag niet op de boot zijn geweest, en als jij de macht over het roer niet had verloren, zou hij niet zo’n verschrikkelijk ongeluk hebben gehad. In de dagen na Adans dood heeft hij me dat herhaaldelijk toegefluisterd.

‘En denk maar niet dat zijn priester het hem uit zijn hoofd heeft gepraat. Hij kent geen vergiffenis. Zijn stamboom gaat terug tot de Azteken. Hij leeft voor wraak. Ik ken hem door en door, Delia. Jou,’ zei ze en porde naar me met haar rechterwijsvinger, ‘staat een vreselijke tijd te wachten. Ga naar huis voor een afschuwelijk lot je treft.’

Ze maakte haar tas open en haalde er een bundel bankbiljetten uit.

‘Hier,’ zei ze, ‘dat is meer dan genoeg om thuis te komen en je daar enigszins comfortabel te installeren. Ik zal je nog wat meer sturen als je daar eenmaal bent. Je zult voldoende hebben om je erdoorheen te slaan.’

‘Waarom maak je je plotseling zo bezorgd over mijn welzijn, tante Isabela? Waarom ben je van gedachten veranderd sinds we elkaar het laatst hebben gesproken? Waarom vind je het zo belangrijk dat ik wegga en veilig en gelukkig ben?’ vroeg ik. ‘Of is het belangrijker dat señor Bovio óngelukkig is? Je lijkt eerder kwaad op hem dan bezorgd voor mij. Moet ik je herinneren aan die afschuwelijke dingen die je tegen me zei in de kliniek? Je was blij toen je hoorde dat ik zwanger was. Je dacht dat het alles nog erger zou maken voor me. Nee, tante Isabela, je bent hier omdat je het haat om te worden tegengewerkt, zeker door een man. Je bent niet hier uit bezorgdheid voor mij.’

Ze trok haar schouders naar achteren en haar gezicht werd vuurrood. ‘Je verdient alles wat je zal overkomen, Delia. Je bent nog net zo brutaal, opstandig en stom als altijd.’ Ze lachte. ‘Je denkt dat je de jackpot hebt gewonnen? Je denkt dat je me in het gezicht spuugt door hier te wonen en dit alles te accepteren van señor Bovio?’

‘Nee, tante Isabela. Al is het misschien erg moeilijk voor je om het te geloven of zelfs maar te begrijpen, ik denk niet aan jou. Ik denk alleen aan mijzelf en mijn baby.’

Ze gooide haar hoofd achterover en lachte weer. Toen keek ze me aan met een blik die een briesende leeuw tot inkeer zou hebben gebracht. ‘Jouw baby? Wat ben je toch een domme meid. Misschien ben je toch nog dommer dan Sophia. Of,’ ging ze met een wrang lachje verder, ‘denk je dat een baby je legale status hier zal veiligstellen nadat ik je verstoten heb? Ik weet hoe immigranten denken. Heeft die Mexicaanse familie je soms dat advies gegeven?’

‘Nee,’ zei ik snel. ‘Dat is niet de reden waarom ik hier ben. En jij bent zelf ook een immigrant.’

‘Natuurlijk. Jij hebt altijd gelijk, hè? Je bent net als je moeder, koppig maar stom.’

‘Je kunt geloven wat je wilt. Dat doe je toch wel. Sophia verschilt niet zoveel van je. Je draait en kronkelt om alles te laten lijken zoals jij dat wenst. Ze heeft een goede lerares gehad.’

Ze staaarde me even aan en toen leek haar gezicht te verzachten voordat het weer hard werd. Het leek of ze heen en weer geslingerd

werd tussen de wens van me te houden omdat ik karakter toonde en de wens me te haten.

‘Oké. Doe wat je wilt maar ik waarschuw je, Delia. Als je hier blijft, kom dan later niet meer bij mij om hulp. Ik trek mijn handen van je af.’

‘Doe wat je niet laten kunt, tante Isabela. Je zult mij of de familie nooit van je af kunnen zetten, wat je ook doet. Altijd als je ’s nachts je ogen sluit zullen wij in je dromen verschijnen.’

Ze briepte van woede. ‘Dat is iets wat je grootmoeder zou zeggen.’

‘Dan ben ik blij dat ik het heb gezegd,’ antwoordde ik.

Ze draaide zich om en liep woedend weg, maar liet het geld op de kaptafel liggen. Iets weerhield me ervan haar achterna te rennen en het geld voor haar voeten te gooien. In plaats daarvan stond ik op en borg het in een la. Een ogenblik later liep ik naar het raam en keek uit op de voorzijde van de *hacienda*, waar ik señor Garman, haar chauffeur, zag die het portier van de limousine voor haar openhield.

Ze kwam naar buiten met señor Bovio. Ze spraken even met elkaar. Ondanks haar gedrag jegens mij en de dingen die ze over hem had gezegd, leek ze niet kwaad op hem. Ze boog zich zelfs naar hem toe om hem een zoen op zijn wang te geven. Hij bleef staan tot ze was ingestapt en de auto was weggereden. Toen draaide hij zich om, keek omhoog naar mijn raam, sloot zijn ogen, prevelde een kort gebed, sloeg een kruis en ging weer naar binnen.

Ik bleef naar tante Isabela’s auto kijken die over de oprijlaan naar het hek reed. Haar waarschuwende woorden galmden door mijn hoofd toen de limousine uit het gezicht verdween.

Plotseling realiseerde ik me dat mijn hart bonsde en ik mijn adem inhield.

Voor één ding was ik doodsbang.

Doodsbang dat ze uiteindelijk gelijk zou hebben.